

Вона жива і нежива  
лежить у полі нерухомо.  
Не зранять сонячні слова  
передосінньої втоми.

Над баштанами сонні оси,  
замовкли коники в стерні,  
і ледве чуть, як в гущині  
тече червоноките просо.  
І дві копи — плече в плече —  
над нею тужать злотомитрі,  
а літо бабине в повітрі  
комусь на смерть кошулю тче.

За магалою мріє млин,  
немов проколотий метелик.  
Не чути вітру з верховин:  
ласкава тиша сон свій стеле.  
1922 ПРОРОСТЕНЬ. Київ, 1926. с. 24.